

Seděla jsem na posteli, kolena pevně přitisknutá k bradě, dlaněmi jsem si svírala kotníky a zírala do tmy. Byly čtyři hodiny deset minut. Už bůhvíkolikátou noc jsem se budila v tuhle nemožnou dobu a nikdy se mi nepodařilo znovu usnout. Poslední sen mě rozladil, nic jsem si z něho nepamatovala, zůstal tu jen pocit, že jsem na nesprávném místě, v nesprávném čase, snad i v nesprávné podobě. Co jsem si měla počít s hodinami, které zbývaly do roz-
břesku? Je listopad a rozednívá se pozdě.

Natáhla jsem se odevzdaně na postel. Celý svět spí, všechny jeho komůrky jsou naplněny spícími těly, jen mně je sladkost spánku odepřena, nahradila ji bezbřehá mlha bdící samoty. Zmocňovala se mě mučednická nálada. Přála jsem si, aby Robert viděl, jak tu ležím opuštěná a nešťastná. Aby si uvědomil, jak mě ničí. Jak mě zničil.

Náhle jsem si přišla k smíchu. Co je na mně tak dojmavého, aby to na Roberta zapůsobilo? Nic než trocha nespavosti.

Když jsem za ním šla odpoledne do nemocnice, cítila jsem se už líp. V noci je asi všechno horší. V po-

otevřených skleněných dveřích interny jsem zahlédla svůj obraz a uspokojil mě. Štíhlá, vysoká, dobře oblečená, hezká. Teď jen jestli tak připadám ještě někomu jinému, nejen sobě.

Na oddělení umělé ledviny panoval obvyklý poklidný ruch. Stroje lehce hučely, občas někde něco zaskřípalo, zažbluňkalo, pacienti se šeptem dohadovali a Robert mezi tím plul jak pán a velitel. Za ním klopýtala vyjevená mladá dívka, přes obličej roušku, která ji dusila, a snažila se zaslechnout, co říká. V ruce držela blok, ale nic si z těch dlouhých souvětí, co z Roberta vycházela, nezapisovala. Snad už rezignovala.

Z pokoje sester vyhlédla staniční a spiklenecky se na mě zašklebila. Nevím proč, nikdy mě neměla ráda. Teď ji něco potěšilo, snad přítomnost té dívky, zřejmě velmi hezké, pokud se to dalo za rouškou posoudit.

„Chcete plášť, paní magistro?“

Naštěstí jsem měla svůj, visel zplihle vedle v Robertově pokojíku a kapsy měl vyduté špinavými kapesníky, které jsem zapoměla odnést. Našpinila jsem vždycky spoustu kapesníků, protože před Robertem se muselo smrkat tajně, neměl rád nastydlelé lidi. V poslední době jsem ho podezírala, že nemá rád vůbec všechny nemocné. Převlékla jsem se a vrátila se na oddělení. I když jsem na něj zrovna tak dobře mohla počkat v pokoji.

Robert mě uviděl, usmál se, a dál zavaloval dívku – medičku? – odbornými termíny, kterým sotva rozuměla.

„Tady ten manometr registruje přetlak těsnicí manžety,“ řekl a ukázal na jeden ze dvou budíků, umístěných nad postelí. „Je nastavitelný. Čím je větší odpor průtoku krve dialyzační cívkou, tím větší je ultrafiltrace, organismus je tak zbavován přebytečné vody, zadržené v jeho těle.“ Dívka přikyvovala, ale viděla jsem, že ji fascinují oči ženy, u jejíhož lůžka stáli. Byly obrovské, podivně vystupovaly z drobounké zažloutlé tváře a upíraly se se zoufalou naléhavostí na Roberta. „Počkejte na mě venku,“ řekl a dívka se zřejmou úlevou vyklopýtala z dusného prostředí na studenou chodbu. Když procházela kolem mne, komicky zakroutila očima.

„Kdo je to?“ zašeptala pacientka na posteli.

„Nějaká studentka.“

„Medicíny?“

„Myslím, že žurnalistiky.“

„Je hezká.“

„Ani jsem si nevšiml. Je vám líp?“

Zavrtěla hlavou a třas, který jí probíhal celým tělem, se zvýšil.

„Snad by mi pomohla transfuze.“

„Už i vy?“ usmál se Robert smutně. Vysvětlil jsem vám přece, jak je to s transfuzemi. Kdybyste ji potřebovala, kdyby vám mohla seabemíň prospět, už byste ji měla.“

„Promiňte,“ zašeptala žena pokorně.

„To nic,“ namočil vatový tampon a otřel jí zpcené čelo. „Zase vás dáme dohromady.“

„Dozvíím se výsledky testů kalia a natria?“

„Jestli chcete. Mohla byste nám už trochu důvěřovat.“ Soustředil se, aby to řekl vesele.

„Já vám důvěřuji, nikdy jsem nikomu tak nedůvěřovala jako vám,“ zašeptala. „Ale mám třasavku vždycky, když slouží tahle nová sestra. Není možné, že by nechala v přístrojích nějakou špínu?“

„Ne, to není možné,“ řekl Robert příkře, ačkoliv to samozřejmě možné bylo.

„Pokouším se hlídat si ty hladinky sama, ale co když usnu? Může se přece stát, že usnu,“ naléhala žena dál. „Ta sestra je nezkušená, třeba se snaží, ale může zapomenout. A když já usnu...“

Viděla jsem, jak se Robert usilovně nutí ke klidu.

„Všude je tady signalizační zařízení, nic se stát nemůže!“

„Minulý týden vám tu zemřela pacientka, já to vím, myslíte, že to nevím?“

„Ano, ale na srdeční selhání, které jsme očekávali. Nezemřela proto, že by na ni některá sestra zapoměla nebo že by nedostala vhodné léky.“

„Já vás nechci otravovat, ale mám dneska takový strach. Nevím, proč mám zrovna dneska takový strach.“

„Asi jste špatně spala,“ zasmál se Robert, kývl na mě a vyšli jsme ven.

„Připadám si jako podvodník,“ vzdychl si.

„Je to s ní tak špatné?“

„Mnohem horší, než tuší.“

Mlčela jsem. Co se na to taky dalo říct? Robert

mrzutě a otráveně zkontroloval na ústředním monitoru tlak a koncentraci dialyzačního roztoku, který se zde přiváděl k jednotlivým lůžkům z centrální nádrže. Byla to práce, kterou mohla udělat sestra sama, zajištěná navíc automatem, a tak se jen cítil ještě o něco zbytečnější. Tyhle jeho stavy jsem znala až moc dobře.

„Půjdeš už?“ zeptala jsem se nesměle. Přikývl, ale pak si vzpomněl na to děvče.

„Kde je ta studentka?“ zavolal na sestru.

„Zavedla jsem ji k vám,“ odpověděla a vypadala ustrašeně. „Je to v pořádku?“

Teprve nyní si všiml, že za námi stojí staniční.

„Potřebujete něco?“ zeptal se trochu nevraživě.

„Já?“ podivila se, jako kdyby v životě nic nepotřebovala. Působila takovým dojmem. Vysoká, statná, schopná, sestry o ní říkaly, že má třetí oko v zadu na hlavě. „Chtěla jsem vám jen nabídnout, že tu novinářku vyřídím sama.“ Podle toho, s jakou horlivostí se sestra nabízela, musela být ta dívka opravdu pěkná. Rozhodla jsem se, že si ji pořádně prohlédnu. Vyšli jsme na chodbu a staniční se držela za námi. Roberta to popudilo, přestože její kancelář byla hned vedle jeho služebního pokoje. Měl zřejmě zlý den.

„Tahle sestra, co teď slouží, ani se mi nezdá jako zvlášť vhodný přírůstek do naší rodinky,“ řekl příkře.

„Myslíte Zdeničku?“

„Taková černá, nevím, jak se jmenuje. Vypadá

strašně vylekaně, to pacientům moc klidu nepřidá. Nemohla byste dostat na zapracování někoho jiného?”

„Ale ona právě je zapracovaná. Byla na ledvině v Ústí nad Labem. Jsem celá šťastná, že ji mám.“

„Tak jí aspoň řekněte, že se koutky úst dají zvednout a pak to dělá dojem, že se dotyčná osoba usmívá.“

Staniční na to neřekla nic a Robert mi pošeptal, že se chová jako pitomec. Myslel tím sebe, ne staniční.

Studentka, která ho tak rozladila, ačkoliv ho mohlo rozladit tisíc jiných věcí, nevím, proč jsem to házela na ni, seděla v křesle, už bez roušky, a vypadala parádně. Jmenovala se Olga Barešová – Robert nás představil – a studovala třetím rokem žurnalistiku.

„Tak co, bylo vám to k něčemu?“ zeptal se.

Váhavě přikývla a žmoulala v hrsti několik listů vytržených z bloku.

„Rozuměla jste všemu?“

Se stejným výrazem zavrtěla hlavou.

„Můžete se ptát.“

Sklonila hlavu k papírům a bezradně v nich listovala. Všimla jsem si, že má dětské, roztahané písmo, a na okamžik mi jí bylo líto.

„Já myslím, že toho máte dost. Na jeden článek,“ podotkl Robert nevlídně.

„Ano. Určitě. Už vás nebudu zdržovat.“

Řekla to způsobně a lhostejně. Jeden z těch se-

žmoulaných lístků spadl na zem, zvedla jsem ho a stačila přečíst dvě věty: Skleněné trubičky vypadají jako skleněné trubičky. Dialyzační přístroj vypadá jako dialyzační přístroj.

„Já asi nemám pozorovací talent,“ usmála se. „Vůbec nemám talent. U nás v ročníku každá věc každému něco připomíná. Mně ne. Když vidím židli, nedokážu v ní vidět nic než židli.“

„A co byste v ní měla vidět?“

„Já nevím. Třeba kozu.“

„Proč zrovna kozu?“

„To taky nevím. Vždyť vám říkám, že v ní tu kozu nevidím. Asi jsem měla jít studovat něco jiného. Třeba matematiku. Jenže to bych taky nezvládla. Zřejmě se nehodím k ničemu.“

Máš smůlu, děvče, že zrovna Robert je na ženské nářky poněkud přecitlivělý, kdyby tu byl doktor Kadeřábek, už bys měla pocit, že jednou získáš Nobelovu cenu za literaturu.

„Chcete, abych vám to znovu vysvětlil?“

„Neměl byste radši nějaké materiály?“

Byla krásná a vypadala bezelstně. Obojí věděla. Jak to asi bude trvat dlouho, než ho požádá, aby jí ten článek napsal?

Připadala jsem si pitomě a zbytečně, jak jsem tam tak seděla v koutě a poslouchala je, cítila jsem, že by Robert chtěl, abych odešla, ale trčela jsem tam dál, v jakémsi podivném, hloupém vzdoru. Kdyby ta dívka nebyla tak hezká – a mladá – určitě bych mu už dávno řekla, že na něj počkám doma, a šla

něco dělat. Rozhodně by to bylo lepší, než se tu vystavovat Robertově podrážděnosti.

„Umíte stenografovat?“

„Ne. Proč?“

„Nadiktoval bych vám pár vět.“

„To by poznali. Musí to být dost pitomé, aby věřili, že jsem to psala sama.“

Buď je tak rafinovaná, nebo jsou skutečně teď studentky jiné než za mých časů. Ale vlastně se mi ten zjevný nedostatek ctižádosti zalíbil. Novinářky byly v mých představách spojeny s agresivní dotěrností, která se rozhodně snášela hůř.

„Tak si dělejte poznámky,“ nařídil jí Robert. Zajímalo by mě, proč se jí tolik zabývá.

„Ledviny vypadají jako fazole, to asi znáte z anatomie. Nebo z řeznictví,“ dodal a zasmál se. Vtipný se mi rozhodně nezdál, spíš snaživý.

„Já nevařím,“ řekla dívka lhostejně.

Robert polkl a honem namaloval na kus papíru schéma ledviny. Vyšla mu směšně malá.

„Zvětšete si to dvakrát. Dvanáct krát šest krát tři. Váží asi 120 až 150 gramů. Prostě kousek masa, tak jedna větší porce. Nejdůležitější úlohou ledvin je čistit krev a tělní tekutiny, musí odstranit všechny jedovaté zplodiny, které se tam v průběhu látkové přeměny nahromadily, a upravit elektrolytové a vodní hospodářství organismu. Za 24 hodin protěče ledvinami až 1800 litrů krve.“

Podíval se na ni, ale dívku číslo nijak neohromilo, asi díky té malé představivosti.